

Fragmenty zo životnej púte šocheta Šóbu

- 1. Polemika mäsiara Šóbu** - /temný prológ s biblickými motívmi/
- 2. Povedľa krížovej cesty** - /lekárska dišputa so Smrťou /
- 3. Šabat pod Límes Romanus** - /výchovno-dobrodružný príbeh pre mladých legionárov /
- 4. Červené víno sa nepáli** - /rámcová väzensko-historická mikropoviedka/
- 5. Šabat medzi adamitmi** - /ľahko neetická – adamitská mikropoviedka podľa zápiskov Martina Húsku/
- 6. Nedokončený príbeh o nečakanom zmiznutí rabína Šóba** - /western bez rasistického podtónu/
- 7. Londýn nemá rabínov rád** - /variácia známeho detektívneho príbehu/
- 8. Koľko smrti zaplní kilometer zákopov?** - /ženská mikropoviedka s narušením listového tajomstva/
- 9. Popravy podľa Šlomo Morela** - /xenofóbna povojnová mikropoviedka/
- 10. Nesmrteľným nemožno veriť** - /postapokalyptický príbeh s prvkami fantasy/

Polemika mäsiara Šóbu

/temný prológ s biblickými motívmi/

„Tvoj syn patrí Bohu!“

„Nemám syna!“ Šóba držal nôž presne v pozícii, z ktorej bez vynaloženia sily prenikne cez pečeň a pľúca až k lopatke. Ohromný neznámy stál pred ním, díval sa na neho zhora a vyjedal granátové jablko.

„Ani neuvažuj. Nestačí, že tvoje slová klamú?“ zvýšil cudzinec hlas a plášť sa mu zavlnil.

„Toto je moja obeť Hospodinovi!“ Baranča, spútané pri Šóbových nohách sa chvelo viac, ako keď sa mu podreže krk. „Môj syn nie. Ten pokračuje v mojom rode. Nesie moje myšlienky.“

„Ty si šochet – ty rozhoduješ, akým mäsom svojich ľudí nasýtiš. Ty si vyvolený. No a matka tvojho syna je otrokyňa a on je mamzer. I jeho syn bude mamzer. Nemôže byť šochet. Načo ti je neplnohodnotný syn. Dokáž oddanosť Pánovi.“

Šóba hodnotil svoju situáciu. Všemohúci mu dal silu, ktorou zastavoval dromedára, dokázal jednou ranou zabiť nájazdníkov, zdvihol bez pomoci zbalené obydlie. No tu pochyboval. Cítil pokoru a, bránil sa tomu, i božiu vôľu. Tento muž však nevyzerá ako posol Hospodina.

„Slávim príkazy Pána. Ako osemdňového som Léviho obrezal, ako päťročného som ho priviedol k Písmu a desaťročného k Mišně. A chcem ho doviest, keď dovíši vek trinásť rokov, k prikázaniam, aby sa stal mužom.“

„Prečo teda pochybuješ teraz o prianí Pána? Či sa ti neozval v snoch?“

Ak poznal Neznámy Šóbove nočné mory, poznal aj jeho odpoveď. „Nie sme Kanánci, aby Jahve po nás chcel obeť človeka. Skúšaš ma ako Hospodin Abraháma.“

„Čo nevezmeš ty, vezme si iný.“

Zákon mu zakazoval zabiť pútnika, inak by to urobil. Šóba poznal význam slov. Vydesil ho ten presvedčivý tón. Rozbehol sa do údolia k stanom.

Prvé zahliadol kúdole dymu. Nepočul bľáčanie. Začal sa zadúšať behom a ostrým pachom spáleniny. Zem červenela krvou. Pán dá, pán vezme. Len nech sú v poriadku.

Chlapec stál pred stanmi, akoby očakával jeho príchod. No nevykročil mu oproti, schytil fakľu a vbehol dovnútra. Kože stanov černeli, otvárali sa od strechy a z rôznych strán sa vyvalili šedé mračná. Na zrýchlenie nebolo síl.

To už nebol jeho syn, to nebol Lévi. To neboli jeho jasné hnedé oči. Len desivá snová napodobenina. Temný obraz zla. Telá ležali poskrúcané a obhorené. Šóba zahliadol znetvorenú mŕtvu ženu Rebeku a padol na kolená.

To nemohlo urobiť jedenásťročné dieťa! Už od neho stál len na pár krokov, malo najväčší z jeho nožov a mierilo si s ním na srdce. Zatláčilo.

„Som Sariel. Archanjel Hospodina. Vidíš svoj súd. Zapríčinil si svoj pád. Tak dopadne, každý, kto nectí priania Pána.“ Medzi plameňmi k nemu kráčal tvor od oltára, plášť mu vial nad hlavou a rozťahnuté krídla dusili plamene.

„To ty si všetko, obluda z Pekla!“ prehltal Šóba popol. Rýchla smrť mu bude vykúpením.

„...len tvoja vina! Neuposlúchol si slovo Hospodina. Keby si sa vybral po chlapca, skúška by dopadla inak.“ Hlas sa na neho tlačil zo všetkých strán a podlamoval mu nohy.

„P8n by nedopustil. Buď prekl...“ Šóba sa staval Sarielovi na odpor.

„Mlč, nech tvoj jazyk na sto rokov onemie.“ Archanjel pohltil všetko známe, temno i svetlo, ostal len hlas.

„Budeš žiť večne, aby si sa bál Hospodina, svojho Boha, a úporne dbal jeho zákonov a príkazov po všetky dni svojho života. A aby si zachoval svoje rúhačské myšlienky.“

Každú krv v dome pokryl sypký prach, vsakovala do neho a na každé také miesto dopadli ďalšie, sypkšie čiastočky. Šedivé kúdole sa točili okolo Šóbu, ale nemohli bližšie.

Povedľa krížovej cesty

/lekárska dišputa so Smrťou /

Smrť by mala byť pripustená rýchlo. Neradno sa s ňou zahrávať.

Šóba vystúpil na Lebečnú horu medzi poslednými. Hriešnikov, ktorých dolapil, vždy sledoval až do ich posledných chvíľ. Cítil, že je aspoň tak bližšie k smrti. No dnešný hurhaj mu vôbec nebol po vôli. Smrť by mala pracovať v tichosti.

Cítil vinu. Všetko mohlo prebehnúť už o deň skôr, ale chcel ich pochytať všetkých. I tak sa to nepodarilo. Barnabáš dostal milosť. Jeho si nájde až po veľkom sviatku.

Dvaja zločinci už viseli na krížoch. Dismas sa vzdal sám, druhý jediný prežil z troch, ktorí sa postavili na odpor. Musel mu rozdrviť prsty a zlomiť sánku.

Vojaci práve schádzali z Gestasovho kríža. Ešte ani jeden z priviazaných necítil smrteľné muky. Šóba sa tlačil dopredu. Rozumnejšie by bolo zabiť oboch predtým, ako ich odovzdal Rimanom. Umrieť na kríži sa prieči Bohu.

Šóba mal čas odvyknúť si hovoriť. Preto mlčal. A snažil sa pochopiť, čo strašné urobil ten burič – zelót Nazaretský. Za bič je trest bičom. To vykonali. Ale na kríži sa trestá len najťažší zločin. Alebo vykonáva najväčšia potupa.

Ruky sa napnú do roviny kríža. Tým sa hrud' natiahne, všetky svaly i ramená ostanú napäté. Majster kat nahmatá priehlinu v zápästí a pribíja prvý kliniec, cez dva palce dlhý, prechádza pod prvým radom kostí zápästia, no nenarušuje žiadnu kosť. Vystrekuje krv a ostáva len strašná, mučivá bolesť, svaly s'ahujú palec k dlani.

Druhú ruku už naťahujú lanom, praskajú rebrá. Druhý kliniec preniká čistým mäsom a prehlušuje prvú bolesť. Ešte prudkejšou, ktorá vedie k šialenstvu.

Šóba si pretrel zápästie. I po toľkých rokoch bolo na ňom vidieť vystúpenú jazvu. Stratil pozornosť len na chvíľu. S pribíjaním najdlhšieho klinca do nôh sa zjavila Smrť.

Strácala sa a zhmotňovala s každým úderom kladiva. Zjavovala sa na druhej strane davu. Chcel sa k nej priblížiť, potreboval, aby zaznamenala jeho existenciu, aby zas o ňom vedela. Nezaujímalo ho vztyčovanie kríža, presúval sa bližšie k popravisku. Dav skríkol, zaznela tupá rana, kríž im spadol. Úmyselne. Vojaci takto nepopravovali prvýkrát.

Vztýčili tretí kríž. Nastupuje neukončiteľná, neprestávajúca bolesť. Srdce sa ide vytrhnúť. Telo sa dvíha na nohách, chveje sa a snaží sa ulaviť rukám. Po chvíli sa kolená prehnú únavou dopredu a celá váha sa prenesie na klince v rukách. Ochabnú svaly na hrudníku a nedostáva sa vzduchu. Vdýchneš, no nedá sa vydýchnuť. Ostáva len opäť sa vzoprieť na nohách, pribitých klincom a zdvíhať sa, pokým nie sú ramená v úrovni paží. Až potom je možné voľnejšie dýchať. Pokým stehná nezachvátia nové krčie.

Bolo neznesiteľne horúco. Smrť sa stratila. Mala by tu byť, no stratila sa. Šóba sledoval muža a mohol mu pomôcť. Stačili by dva údery do holení, telo by sa zrútilo váhou a bolesť by pominula. Bez Smrti to však nešlo.

Ona sa objaví. Do mužových rán nasadali roje múch. V očiach sa mu zjavil des a ľudia s hrôzou a plačom začali opúšťať popravisكو. Keď si vojaci s katmi začali deliť mužove šatstvo, objavovala sa pri nich a značila si ich svojím bozkom.

Telo sa prehýba do oblúka, plecia i ramená strpnu, dolným končatinám sa nedostáva krvi. Telo sa rozpaľuje a tuhne.

Začala svoj rituál. Krúžila v zrnčkách prachu, oblizovala krv, menila sa na roj múch. Bol to dlhý neustávajúci, vopred vyhraný boj.

„Eloi, Eloi, lama sabachtaní?“

Pramienky krvi zastali, nezasychali, zachveli sa a pohli sa sotva zreteľne nahor. Šóba to nemohol vidieť, ale Smrť mala svoje zvyky. Takto začína olizovať kríž. Ťahá sa k mužovi, túži mu zatlačiť oči.

„Je dokonané,“ mužov výkrik splynul so Šóbovou myšlienkou. Mužovi klesla hlava. A s ňou z kríža i Smrť. Prudko dopadla a ležala v prachu, akoby ju božia ruka držala stlačenú pri zemi.

Šóba vystúpil z davu, vytrhol kladivo a dvom zločincom rozdrvil kosti. S praskotom ich telá klesli a Smrť sa rozplynula. Zjavila sa nad mužmi, ukončovala ich odchod, ale o Šóbu nezavadila. Pohľad jej ostával na prvom mužovi, ktorého si nemohla zobrať.

Niekde v diaľke sa ozvalo trúbenie na baraní Šofar. Bez toho, že by sa očakával príchod mesiáša.

Šabat medzi adamitmi

/ľahko neetická – adamitská mikropoviedka podľa zápiskov Martina Húsku/

Po donebavolajúcom a Pána sláviacom víťazstve na Swetlavici, o ktorom sa v krajinách českých ešte nejedna pieseň spievať bude, ešte dva dni naše davy hnali cisárske teľce na Uhry a ďalšie dva trvalo, pokiaľ sa všetci adamiti Petra Kániša vrátili do Staré Přibenice.

Nevídaných osláv sa však nezúčastnil hajtman Horác Adam Rohan, zaliezol do svojho stanu a skučal. Nik ho nespoznával. Po odmietnutí spoločnosti radost'dajných sestier milostiplných sme začali pomýšľať na najhoršie. Je pravda, že Horác si vytrhol tri šípy priamo od srdca, vrátil si vypadnuvšie oko naspäť do hlavy a miloval sa i so sekerou zaseknutou v zadku. No tentoraz asi o nič ľahkého nešlo.

Odmietol nášho výnimočne triezveho ránehojiča a pred tým ako vyplul poriadny krvavý fľusanec vydal rozkaz. A trval na tom, nech nie je posledný.

„Tucet najstatnejších chlapov, lebo toľko ich presne bude treba, pošlite po Židáka, felčiara Šobacha či Šobína, lebo niet v okolí iného mastičkára, čo by dokázal pre mňa nájsť liek. A hlavne ho prived'te sem!“

Vrátili sa šiesti, na piatich koňoch a traja z nich zišli bez pomoci. A tá ohava sa doviezla na voze. Nie je čo písať o mužovi, čo príde medzi nás takto ceremoniálne v bielom vlnenom plášti, zakrytou ľavou tvárou a bez viditeľných zranení z nedávneho boja. Nik mu nebránil, nik mu nič neukazoval, len vošiel do hajtmanovho stanu, palicou vyduril všetkých a siahol na nafúknuté Horácové brucho. To sme však spoznali, až podľa príšerného revu, ktoré prehlušilo len prenikavé uprdnutie.

Šobach, či ako sa tomu diablovej hovorilo, vyšiel, zobral z voza brašnu a prehliadol si náš zástup. Možno preto, že som mal jediný cez bedrá hodenú rúšku, možno preto, že mi múdrosť srší z očí, prehovoril na mňa akýmsi krochčaním, chrčaním a zmesou známych slov. Vyzeralo to na lešon kennan, ktorému som samozrejme ako tak rozumel.

Používam výraz ako-tak, pretože ma dvakrát kopol do zadku, keď som mu nedoniesol to, čo chcel. Dutý kmienok či džber s vodou sa proste u nás povie inak.

Táto pliaga ostala sama s hajtmanom, len ja som hľadel, čo to stvára. Ale stiahlo mi rovnako krk i riť, aby som čomukoľvek stihol zabrániť.

Mrchorez si cez tvár pretiahol ešte handru, milovanému hajtmanovi šibol na tvár akési pariace sa onutce, prevrátil ho na bok, do jeho cteného zadku strčil drevenú tyč a zároveň mu zarezal do brucha blyštiacim sa žabykláčom. Nič strašidelnejšie som nevidel a to som sa zúčastnil aj napichovania na kôl.

Možno to bolo neopísateľným puchom, možno pohľadom na crčiace všetky telesné tekutiny nášho hajtmana, že som sa takmer zadusil vlastnými zvratkami prv, ako som dostal zo stanu.

I grcanie je čistenie tela.

Ľahaj chlapa od súložie a on ti rozmláti papuľu. S natrhnutou gambou a s pachuťou v papuli som vtrhol s desiatimi vernými spráskať toho obrezanca, čo nám zmárnil hajtmana.

Zbrzdil nás smrad ako zo skapaciny a následne kýbeľ sračok, čo nám ten zdochliak kopol oproti. Chlapi sa odporúčali a dogrcali do jedného. Len ja som, zvyknutý už na čokoľvek, zahliadol, že Žid zašívá hajtmanovi brucho. A následne som vyvrátil, čo som myslel, že už vyvrátiť nejde.

„Vodu. Vrelú. Hneď!“ rozkázal a bolo to len mojou slabosťou, že sa mi podarilo poslúchnuť.

Náš chlieb žral ešte štyri nedele. A dievky sa s ním chceli kurviť. Nie aby s nami slávil Boha. Chvála Pánu na nebesiach, jemu sa nahota bridí. Vraj nemôže ostať nahý pred Bohom. Židia sa isto kotia oblečení. Dumali sme, či taká ohava vôbec vtáka má. Či mu ho neodfikli.

Hajtnan mal iný názor. Vyšiel pred stan, jeho vták sa zdal zdravší ako on. Dievkam viac nebolo treba. Desiatim dal povolenie a poslal ich dovnútra, sám ostal vonku a čakal. Vraj zo tri hodiny.

Na vlastne oči som nič nevidel, nepočul som krik ani vzdychy, tak nič nepotvrdím. Vraj dievky sa len divno škerili. Určite nemal vtáka.

V deň keď dostal na odchod najlepšieho koňa, chlíпали s hajtmanom dačo zapáchajúce a ja som lapal cafrangy viet, ktorým som poskromne rozumel.

„Sláv Simchat Tóru ako sviatok svojho znovuzrodenia.“

„Bruch mi reže, no nekrúti. A jazva to je obdivuhodná. Silné sú tie liečivé jedy a postupy...“

„Zdrojom je Hospodín a Messer-Džavaih z Basry. Odo mňa to bola len Micva – dobrý čin.“

„Ser kríž. Buď pochválen Pán. Proste už nikdy nezabijem Žida.“

Svoje slovo dodržal. V roku 1421 Horáca Adama Rohana aj so sedemdesiatimi ďalšími adamitmi v klockotskej fare zaživa upálil Ján Žižka. Jediný kto prežil, dokonca aj bitku na Ostrove na Hámru, bol Martin Húska, aby bránil skutky svojich druhov pred táborskými kňazmi.

Nedokončený príbeh o nečakanom zmiznutí rabína Šóba

/western bez rasistického podtónu/

Rabín Šóba, samozvaný lekár, bol pre každého kresťana najväčší oplan pod nevadským nebom. To by odprisahali všetci muži, ktorí sa ocitli natoľko v jeho blízkosti, aby ho videli či nebudaj ucítili zápach jeho čierneho kabáta a prežili to. Vždy si pri tom reflexívne siahli na krk, kde sa im červenala jazva v tvare šesťcípnej hviezdy.

Toho večera, keď Šóba pricválal na svojom krivajúcom koňovi do mestečka, nečakane udreli prvé mrazy. Bola to predzvesť udalostí, kedy smrť nebude stíhať kosiť a mŕtvoly sa budú hromadiť.

Šóba bol v Amerike dostatočne dlho, aby neveril ničomu. Obhliadol si mestečko, pohla sa len záclona na miestom bordeli, zoskočil z koňa a vošiel do krčmy.

„Košér jedlo,“ zachrapčal cez šatku na krčmára, sedem chlapov sa bez pohnutia skláňalo nad svojimi pohármi, len klaviristovi sediacemu nad zavretým pianom vypadol z oka monokel.

Po pulte priletela whisky a tanier oškvarkov s bravčovou masťou. Pach krvi nešiel len z kuchyne.

V momente Šóba držal v rukách kolty a nadával si, ako mohol tak naletieť. Považoval kostolnú vežu na kopci za tieň stromov. A prach na ulici bez kopýt, nie je čistým prachom. V zrkadle za barom sa zacerila smrť.

Otočil sa, spod kabáta mu vyletela židovská hviezda, štyri zo šiestich výstrelov zasiahli cieľ a keďže jeden zásah bol do jeho dutiny brušnej, došlo mu, že bez stehov sa to tentoraz nezaobíde. Roztiahol plášť, bolo v tom čosi zvieracie, supie, skryl sa podeň a smerom k mužom hodil dve fľaše.

„Všetci padli na zem, zazneli výstrely, on sa zjavil nado mnou, niečo mu horelo v rukách a potom som pravdepodobne umrel,“ takmer kričal klavirista, na čele sa mu červenala šesťcípna jazva a vôbec netušil, že pred pár hodinami vdýchol výpary roztoku, ktorý uspáva rovnako rýchlo ako výstrel. Šóbov vynález. Chloroform.

Kol'ko smrti zaplní kilometer zákopov?

/ženská mikropovedka s narušením listového tajomstva/

Drahá sestrička,

všade okolo umierajú ľudia. Ošetrujem nevyliciteľných, nespím a hladujem, ale pri srdci ma hreje láska. Áno, Amélia, Miri sa zamilovala. Už sa ho vôbec nebojím.

Nedesí ma ani jeho zjazvená tvár, ani ten jeho zvláštny odor. Aj jeho hlas, ktorý znel akoby prehovoril neživý, sa mi teraz zdá mužný. Dokonca by som si priala, aby hovoril viac ako pár viet denne. Desia ma teraz len tie strašné výbuchy.

Nie je to muž akých sme mohli poznať, možno to ma priťahuje, a práve preto sa začínam o neho báť. Vrhá sa do strašných nebezpečenstiev. A zachraňuje ľudí. Vždy je ranený, zakrvavený, ale prinesie živého človeka. A je mu jedno, na akej strane ten vojak bojoval.

Bože, aký je on nerozumný! Tak som skoro prišla o život.

Privliekol dvoch mužov, boli v srbských uniformách, jeden bez nôh, druhý bez známok života. Nemohla som ich prijať, našich nemáme kde ukladať, ale on sa na mňa pozrel a podal mi ľaliu. Skrvavenú a bez slov. Ale určite by niečo povedal, keby jeden z tých cudzích neožil, nechtyl ma a nepriložil mi nôž na krk.

Skoro som umrela. A Šóba len šepol tomu mužovi; máme jediného Boha. Privrela som oči, muž hrozne skríkol, zacítila som ruku medzi nožom a krčnou tepnou a obrovská sila ma odhodila preč. Šóba ho držal za hlavu, Srb visel vo vzduchu a neprítomne pozeral. No a on mal rovnaký pohľad. Chápeš? Zabil kvôli mne.

Tými jeho obrovskými rukami, vieš, ale ony sú jemné, ako majú doktori. Raz sa ma dotkol, iba tak náhodou a mnou prešla taká tá vlna, ako si mi vravela o vašej prvej noci s Henrychom. A predstav si on sa dokonca aj umýva. A každý týždeň, prisahám, sa celý kúpe a úplne nahý.

Červenám sa, áno, ale musela som sa pozrieť, či jeho telo je iné ako tvár. Bože, ja by som pristala, keby on chcel. A to ma teraz drží mimo tejto hrôzy.

Amélia, to je tá krásna správa v týchto dňoch. I on chce. Dnes opäť len sedel v lazarete, v sobotu on väčšinou len sedí, a hľadel na mňa. Práve som uvažovala, či by otčím zvolil, že by jeho zať mohol byť niekto iný ako slušný kresťanský muž, keď ma Šóba chytil za ruku.

„Môžem Vás živiť, ctiť a podporovať ako sa sluší na židovského manžela?“ Tolko slov a tak jemne nikdy nepovedal. A potom sa rozoznali delá. Blízko a výbuchy z našich pozícií.

Vstal, nečakal na moju odpoveď. A povedal: „Záchrana života odsúva i Šabat.“

A teraz sa celá trasiem, lebo te

Šóba preložil nedopísaný list, vzal mŕtve skrvavené telo Miri do rúk a vyniesol ju z horiacich rozvalín poľnej nemocnice. Nepočul už iné zvuky, iné náreky, vnímal len ten svoj.

„Nemám odmena, ja som trest. Pikuch nefeš doche et ha-Šabat. A čo odsunie smrť? Šalom alejchem, Miri.“

Popravy podľa Šlomo Morela

/xenofóbná povojnová mikropoviedka/

Šóba otvoril jediné oko a stále nebol mŕtvy. Utreľ čepel noža od krvi a zhodil zo sedadla sajdkáry mŕtveho nácka. Čo sa mu to len snívalo, prečo mu Všemohúci ukázal smer do Świętochłowic do tábora Zgoda? Ved' vojna už skončila.

Neskončila. Začínala tu nová, malá, nemenej krutá. Tábor bol obkolesený drôtmi a strážili ho muži so samopalmi. Všetci s ostrými rysmi, už nie toľko vychudnutí ani strhaní. Všetko Židia.

„Stoj! Kam?“ zastavili ho.

„Ten je náš! Nevidíš podľa nosa? Aj jeho Mojžiš ťahal štyridsať rokov po púšti...“ začali sa obaja rehoť. Šóba sa nesmial, nebola to pravda. Nikdy sa s Mojžišom nestretol.

„Davidovu hviezdu tu už nosiť nemusíš!“

Šóbova ruka vystrelila, chytil muža pod krk a zachrčal: „Znamená, je tu nový šerif.“

„...ten ide za Morelom...“ znel za ním šepot.

Salomon Morel bol veliteľ tábora. Zodpovedal sám sebe. A tak i jednal. A príchod Šóbu bol pre neho znamením. Znamením, ako sa vyrovnat' s problémami internovaných.

Bola už neskorá jeseň, keď sa Šóba len prizeral znižovaniu počtu obyvateľov v tábore.

„Dnes je čas, kedy opustíte tento tábor,“ zahlásil Morel k nastúpeným ľuďom. Nezaznel však jediný výkrik radosti. Iba mrazivé ticho.

„Raz sa to nazve holokaust,“ pokračoval. „Chceli ste nás vyhladiť. To sa mne nepodarí. Ale pár som si vás našiel. Utvorte dvojice, dnes vám bude do tanca hrať dvojtaktný guľomet.“

Šóba bol pre Šloma Morela sudcom, nesmrteľným a krvavým svedkom pred Hospodinom. A lekárom, ktorý potvrdí smrť. To až v poslednom rade.

„Ľubovoľný skutok, i ten najlepší uskutočnený gójom - nežidom, len posilňuje satana, ľubovoľný skutok Žida, vrátane zločinu, napomáha Bohu. Ved' ty to najlepšie vieš.“ A Šóba mlčal. Chápal smrť v iných súvislostiach.

„Jestem Polakiem, a nie nazistowski.“

„Tak bež, i moja matka, keď umierala, sa snažila bežať,“ povedal veliteľ a Poliak vstal a bežal. Nezaznel za ním jediný výstrel, nik nezdvihol zbraň, keď opúšťal otvorené brány tábora. Vtedy sa len nepatrne roztvorili ruky dvoch mužov a za utečencom vyrazili psy.

Žiadny človek nebeží tak rýchlo. Prvú zo psov sa zahryzol mužovi do slabín, druhý doskočil na chrbticu. Nezaznel tým smerom žiadny výstrel, nik nezdvihol zbraň, aby zastavil ten krik.

„Jeho dcéra a žena sú vaša odmena. Pamätajte, len do polnoci. Budeme sláviť Šabat!“

Šóba stal opodiaľ, sledoval precíznu prácu psov a uvažoval, ako dlho musel trvať ich výcvik. A koľko z ľudí, na ktorých sa hostili, boli Židia.

Šóbov spánok býval bezsenný ako ho majú mŕtvi, ale dva dni po šabate mu bolo dopriate zjavenie. Bude vytvorený štát všetkých Židov a bude v ňom beztretno dlho žiť i Salomon Morel, ale pre Šóbu v Palestíne miesta nebude. Zjavenia sa nedajú meniť.

Morel bol falzifikátom nacistických mučiteľov, ale dokázal ich takmer prekonať. Pred nastúpeným táborom mal pripravené kázanie. Prostredníctvom nemeckého poručíka, ktorý márne kričal, že dezertoval dávno pred koncom vojny.

Umlčali ho. Jazyk mu zatiaľ nevyrezali, len zalepili ústa.

„Viete prečo Ten, pred ktorým ste dvíhali ruku, spáchal samovraždu? Prišiel mu účet za plyn. To je môj obľúbený vtip, tak prečo sa nik nesmeje?“ Morelov výraz vôbec nebol veselý.

„Mám pre teba 248 pozitívnych správ,“ obrátil sa na kľáčiaceho Nemca. „Presne toľko je v tele dôležitých orgánov a kostí. Každému z nich môžeš venovať jednu modlitbu,“ podotkol a zlomil mužovi prvý prst. Trikrát.

„Aby sme dospeli k 613 svätým príkazom, musel by som sa ti venovať 365 dní. A to si ty nezaslúžiš. Toľko času nie si hodný! Nie je ho hodný nik z vás.“

Rýchlym rezom odstránil mužovi ucho a s praskotom mu kopol do ramena. S každým úderom do Nemca recitoval Šlomo Morel jednu micvot.

Šóba videl rituál a tušil, že to nie je správne. Morel bude žiť dlho.

„Aby si sa bál Hospodina, svojho Boha, a starostlivo dbal na všetky jeho nariadenia a príkazy, počas všetkých dní svojho života, aby si bol dlho živý...“

Šóba si uvedomil, že *micvot* sú tu preto, aby podľa nich človek žil, nie umieral. Bolo to presne desať rýchlych krokov, ktorými pristúpil k Morelovi. Desať sekúnd bol čas, čo oproti sebe stáli a bola to neskutočná rýchlosť, akou Šóba zasiahol Šloma do kolena, obličiek, krku a spánku.

Chrčiacemu Nemcovi na zemi podrezal krk jedným dlhým rezom cez hrtan a pažerák. Tú ranu nedožičil Morelovi.

„Neumrieš! Ešte potrvá, kým ťa povolá Jahve. Iní ťa budú hľadať. A teraz je koniec.“

Toľko slov naraz Šóba dlho nepoužil. Zložil si z krku Davidovu hviezdu, priložil si ju na vzdialenosť dvoch prstov k zdravému oku, dotkol sa s ňou čela a skryl ju do koženého vrečka.

To bolo naposledy, čo sa o Nemrtvom Šóbovi zachovala správa.

Nesmrtel'ným nemožno veriť

/postapokalyptický príbeh s prvkami fantasy/

„Ja tomu komušovi strčím kvér do zadku a budem strieľať dovtedy, kým tam ten zadok bude mať,“ reval Elvis až sa mu pričesok posunul hlbšie do čela.

„Brokovnica vystrelí len dvakrát,“ podotkol lakonicky Ul'janov a poťažkal kladivo.

Priateľský dialóg, ktorý sa schyľoval do fyzickej diskusie, ukončil Šóba priložením noža na Elvisov krk

Na to, že začínala sobota, bol spln a koniec sveta, to na oddych nevyzeralo. Možno smrteľníkom, do jedného mŕtvym, ostali starosti s Posledným súdom. Ale rovnako si mal Jahve povolať i tých, ktorým smrť nedoprial. Napriek tomu sa zjavili anjelské bytosti.

Šóba netušil, koľko nemŕtvych chodilo po svete a koľkí svet i prežili. Tie poletujúce mrchy si zvolili vlastný spôsob vyrovnania sa s apokalypsou. Stali sa prebytoční a potrebovali novú nesmrteľnosť. Keby bolo na ňom, tak si pokojne umrie, ale Jahve rozhodne nechcel, aby Koniec sveta vyzeral takto. A to ho štvalo. Takto to napísané nebolo.

Zvykol si na smäd, bolesť i oheň, ale Slnko mu vážne začínalo vadieť. Aj anjeli sa začali objavovať len v noci a s obhorenými krídlami. V noci to rozbehli. Nemŕtvych ubudlo, to predpokladal. Ale rozhodne netušil, že nájde Smrť mŕtvu. Začalo sa umierať podľa iných pravidiel.

A k tomu títo dvaja. Našli si spôsob ako prerušiť večnú existenciu anjelov. Kladivom a brokovnicou. Thor a Eros. Ul'janov a Elvis. A Ul'janov mal jasnú predstavu, ako to ukončiť. A natískal ju Šóbovi. Treba urobiť zmenu. Opäť mu Elvis prisľúbil brokovnicu v zadku.

„Nemôžu ich byť milióny. Dalajláma si ich so sebou zobral určite polovicu. Videli ste tú explóziu,“ počítal protivníkov Elvis.

Kráčali k žiare na horizonte a opäť viedli polemiku o tom, či to svieti Vegas alebo polárna žiara. Šóba by sa najradšej priklonil k nebeskej bráne.

„Granátové jablko?“ Bolo to už neuveriteľne dávno, ale Šóba ho spoznal. Nebol jediný.

Ul'janov ho zadržal skôr ako stačil urobiť prvý rez. „Sariel, piaty z archanjelov, strážca nás hriešnikov, čo sme zhrešili proti Pánovi.“

„K službám páni,“ uškrnul sa anjel a hodil jablko Elvisovi. „Tretí, musím podotknúť. Rafael sa rozplynul a Urielovi ste odstrelili hlavu i krídla.“ Elvis sa uškrnul a rozhodol sa prehltnúť ostatky jablka i s dvomi červíkmi.

„Najvyšší má plné ruky starostí a papierovania a tak sa mám o vás postarať ja. Pochopili ste? Ale nie je sa kam ponáhľať. Vaša obeta počká. Teraz si len môžete niečo priať.“

„Vodku!“ „Guľomet.“ zaznelo dvojhlasne. A stalo sa. Kým Ul'janov otvoril fľašu s nápisom košer vodka a pil, Elvis spustil lávmitender, skontroloval pás nábojov a prepol na inú frekvenciu výstrelův. Nerozum je strieľať do tmy.

Sariel zasyčal, rozťahol plášť, ale Šóba už bodol. Odhodilo ho mohutné čierne krídlo. Elvis páľil dávku za dávkou a Ul'janov udrrel. Tma bola v tej chvíli nedostačujúci výraz.

„Ak si prdneš, nevidíte, kto to bol,“ podotkol Elvis a nabil. Brokovnicu. Šóba zavrel oči a snažil sa zvyknúť si na tmu. Prudké svetlo ho prekvapilo so zatvorenými očami.

Cherubíni. Ul'janov sa zahnal, jeho kladivo vždy našlo cieľ medzi lopatkami, Elvis umne vtesnal hlaveň do otvorov anjelov a Šóba sa márne pokúšal zahliadnuť archanjela. Ruka s nožom mu pracovala ledabolo a presne. Perie lietalo, že by sa na ňom dalo ustlať.

Dokonané. Stáli na kope kedysi božských bytostí, guľomet niekde naspodku rapotal.

Ul'janov sa zachvel, vychrlil oheň a vzbĺkol.

„Pojebaný ruský metylalkohol,“ Elvis sa prevalil na chrbát.

Šóba chcel skontrolovať Ul'janovi tep, no nebolo na čom. Ani prach z jeho tela nezachoval formu. Elohinové si zobrali dušu a ozval sa spev Serafinov. Neznášal ten škreč.

Elvis dvakrát vystrelil, postavil sa a dobil. „Musíme do Vegas. Ešte musím roztočiť ruletu, skôr ako zo mňa začnú liezť červy,“ zahlásil a Šóba sa za ním pohol k vysvietenému mestu.

Bolo to Las Vegas. Tam mal správu niekto iný. Bývalý prvý archanjel. Šóbova cesta mala iný smer. Elvis pochopil, popotiahol si biele sako a podotkol: „Dúfam, že mi neprestane dodávať náboje.“ Šóba za ním hľadel, kým nezmizol vo svetle reklám. Nad lightboarde sa rozsvietil nápis. „Elvis večne živí.“

Šóba bol pravdepodobne už mŕtvy. Kráčal celé noci a s úsvitom vždy objavil úkryt. Niekedy z neho nevyšiel i niekoľko cyklov. Veď nebol živý, svet neexistoval a mohol si to dovoliť. No jednej noci sa na obzore bez hviezd zjavilo znamenie chaj, ktoré znamená život.

ת

Sadol si na jediný kameň, vytiahol nôž, pozorne prechádzal nechtom po ostrí a sledoval, ako sa znamenie narovnáva, modifikuje a mení sa na chlapca v čiernom plášti.

Mohlo to byť akékoľvek dieťa, kohokoľvek syn, a nie práve jeho Lévi.

„Otče, odpusť,“ zaznelo stokrát, kým sa priblížili na pohľad očí. Lévi sa hodil Šóbovi okolo krku. Bolo natoľko vzdialené cítiť jeho dych a tep srdca.

„Obetuj mi svojho syna!“ ozval sa hlas a chlapča sa zachvelo.

Šóba sa zahľadel do čiernych chlapcových očí, posadil si ho do lona chrbtom k sebe a objal ho tak, aby cítil byť jeho srdce. A na znamenie zmierenia s Bohom priložil svoj nôž na Léviho hrtan.

„Šóba, neublíž chlapcovi! Teraz už viem, že sa bojíš Pána Boha!“

„Ja nemám syna!“ Šóbov nôž sa pohol doľava, prešiel cez hrtan i pažerák a zastavil sa až na chrbtici.

Šklbnutie a krv už nezacítil. Tma zahalila Šóbu a vedel, že jeho nesmrteľnosť končí. Bol pokojný a čistý. Pamätal si každý okamih Léviho života. Nemal čierne oči, jeho srdce bilo rýchlejšie a boží hlas by nezaznel z jeho úst. A nemal by Sarielov plášť.

Baranča, spútané pri Šóbových nohách sa chvelo viac, ako keď sa mu podreže krk. Bol v Palestíne, pár tisíc rokov naspäť. Stál oproti nemu archanjel a Šóba vedel, čo má povedať, vedel, čo má urobiť.

Hore kopcom kráčala Regina a Lévi. Niesli pšenicu, jačmeň a figy.

Nahmatal nôž, prekontroloval ho nechtom, bol bez jediného kazu a položil ho na oltár. Rozložil oheň a položil barana vedľa noža. Archanjel sa usmial a rozplynul sa.

Šóba sa cítil unavený a podivne starý.